

Lovforslag, nemlig Hjælpekasser. — Naar jeg skal udtale mig om min Stilling til dette Forslag, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg synes godt om det helt igjennem, om end jeg maa indrømme, at der maaste er en hel Del deri, der trænger til at omredigeres. Det er jo Kasser, der skulle træde i Stedet for „de Fattiges Kasse“ som er det hidtilværende. Jeg har haft en Del med disse Kasser at bestille, og jeg har lagt Mærke til, at de Folk, som ønske Hjælp af „de Fattiges Kasse“, have altid trympet sig ved at bruge Navnet „de Fattiges Kasse“. Største Delen af de Penge, som Bestyrkerne have haft i deres Børge, stammer fra Kirkeblokken, og det hedder sig derfor altid, naar de Fattige komme og bede om Hjælp, om de ikke maa faae Del i Blokpengene. Dette Navn foretrakke de for Navnet „Fattig“. Jeg tror derfor, at dette Navn i ethvert Tilfælde passer bedre til de Folks Følelser, som ønske at faae Hjælp af disse Kasser, og jeg foretrakker det for det Navn, som den ærede sidste Taler vilde give Kasserne. I § 5 tales der om Statskassens Tilskud; det maa ikke overstige 25 Dre. Jeg tror, at man, hvis denne Paragraf bliver staaende, efterhaanden maa gjøre Regning paa, at de kommunale Bestyrelser ligne saa Meget paa Kommunerne, at de kunne faae sat paa disse 25 Dre. De ville anse det for, og det vil jo ogsaa efterhaanden blive, en Vættelse for det egentlige Fattigvæsen, idet ikke saa faa ville holdes borte fra det tvungne Fattigvæsen, naar Loven føres igjennem. Midlerne for de Fattiges Kasser, eller, som de komme til at hedde, Understøttelseskasserne, ville blive betydelig større, end de nu ere, men der er da ogsaa nuomstunder meget for lidt i de Fattiges Kasse. Egentlig er der slet ikke Noget at udrette med den Smule Pengemidler, der er, det hænder meget ofte, at, naar en Bestyrelse gjerne vil komme en Familie til Hjælp, som er plaget af Sygdom, saa er den ikke i Stand til at gjøre det for Familien, som den ønsker at gjøre, og som der burde gjøres. Det Tilskud, som de forskjellige Kommunalbestyrelser i Almindelighed give de Fattiges Kasse, er meget for lille, man ser for meget paa Kommunekassernes Odonomi; men naar de 25 Dre pr. Individ af Kommunens Beboere kunne erstattes af Statskassen, saa er jeg temmelig sikker paa,

at man ogsaa selv vil give et lignende Beløb for at faae sat paa disse 25 Dre. Der ved vilde Midlerne blive større, og efterhaanden vil saa ogsaa den Erkjendelse arbeide sig op, at det er til Fordel for selve Kommunen at understøtte en Del værdige Trængende, saaledes at de ikke komme paa Fattigvæsenet, thi naar de først ere komne der, saa blive let Fordringerne langt større, end saa længe de ikke have haft Afgang dertil. Hvad jeg ogsaa synes godt om er § 7, i Følge hvilken Bestyrelsen kommer til at bestaa af flere Medlemmer, end der nu er ved de Fattiges Kasse, da man derved har en Garanti for, at Bestyrelsen bedre kjender alle Kommunens Beboere end nuomstunder. Jeg holder ikke saa meget af § 8. Jeg tror i Grunden ikke, at det er saa heldigt, at Kvinder faae Afgang til Valgbarhed, men jeg skal dog ikke modsætte mig det. Med disse Bemærkninger vil jeg gjerne anbefale dette Forslag til Thingets Belvilie.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Cravenius): Det er jo egentlig en Tilfældighed, jeg møder her i Thinget i Dag om denne Lov, da den jo, saaledes som den nu er affattet, i Et og Alt vil komme til at henhøre under min ærede Kollega, Indenrigsministerens, Resport. Imidlertid maa jeg møde paa hans Begne, da de nuværende Fattigkasser staa under Kultusministeriet. De Indvendinger, som jeg i Fjor fremsførte mod Lovforslaget fra Kultusministeriets Side, have jo i det Væsentlige tabt deres Betydning, idet man har udeladt Rjebenhavn af Loven, og ogsaa har forandret en Bestemmelse om Legater i den Retning, hvori jeg udtalte mig i Fjor. Men tilbage staar selvfølgelig fuldt ud, hvad jeg i Fjor maatte udtale paa min Kollegas Begne om det Uheldige i at sammenblende — saaledes som Lovforslaget ganske vist gjør — det frie Fattigvæsen og Kommunens Fattigvæsen. Dette fremkommer ved Lovforslagets Bestemmelse i § 3 om, hvad Hjælpekassernes Op-gave er, nemlig ikke alene at yde Hjælp til de Trængende, der have deres Forsørgelses-hjem i Kommunen, men ogsaa til Fremmede, sammenholdt med § 4, som paahbyder, at $\frac{1}{4}$ af, hvad Opholdskommunens Hjælpekasse har ydet vedkommende Trængende, skal til-